

**UCHWAŁA NR XVI/159/21
RADY GMINY JASIONÓWKA**

z dnia 10 maja 2021 r.

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku skargi Prokuratury Rejonowej w Białymstoku i odpowiedzi na skargę

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713, poz. 1378) oraz art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z 2020 r. poz. 2299, poz. 2320, z 2021 r. poz. 54, poz. 159) uchwala się, co następuje:

§ 1. Postanawia się o przekazaniu skargi Prokuratury Rejonowej w Białymstoku z dnia 1 kwietnia 2021 r. znak PR Pa 59.2021 na uchwałę Nr XXX/208/18 Rady Gminy Jasionówka z dnia 31 października 2018 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady

Leszek Lewicki

Załącznik do uchwały Nr XVI/159/21
Rady Gminy Jasionówka
z dnia 10 maja 2021 r.

Jasionówka, dnia 10.05.2021 r.

Or.0751.1.2021

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Białymstoku**
ul. Henryka Sienkiewicza 84
15 – 950 Białystok

Skarżący: Prokuratura Rejonowa w Białymstoku
ul. Adama Mickiewicza 103
15 – 950 Białystok

Organ: Rada Gminy Jasionówka
Rynek 19, 19-122 Jasionówka

(sygnatura wskazana przez skarżącego PR Pa 59.2021)

Odpowiedź na skargę

Działając na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.) przekazuje się skargę Prokuratury Rejonowej w Białymstoku i wnosi o:

- a) oddalenie skargi w całości;
- b) zasądzenie od skarżącego zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uzasadnienie

W sprawie niniejszej Prokurator Rejonowy w Białymstoku złożył skargę na uchwałę Nr XXX/208/18 Rady Gminy Jasionówka z dnia 31 października 2018 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków, zaskarżając przedmiotową uchwałę w części dotyczącej enumeratywnie wskazanych w skardze postanowień Regulaminu.

Skarga jest niezasadna.

W pierwszej kolejności, niejako zanim nastąpi odniesienie się do zarzutów skierowanych do poszczególnych postanowień Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie Gminy Jasionówka, poczynić należy uwagę o charakterze ogólnym, odnoszące się do skargi w istocie, jako całości. Mianowicie zasadniczo w zarzutach skargi, wszystkich w istocie, podnosi się, że podstawą skargi, czy uzasadnieniem jej złożenia jest *(niezależnie od zarzutu dotyczącego braku regulacji, która miałaby być wymagana)* wykroczenie treści Regulaminu poza granice delegacji ustawowej (vide m.in.: treść ostatniego zdania na stronie 4 skargi), co ma wynikać z nałożenia Regulaminem obowiązków, które nie są przewidziane przepisami prawa. Stanowisko to

jest błędne. Przepis art. 19 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków wskazuje bowiem z jednej strony, iż poszczególne elementy treści Regulaminu tak wskazane, stanowią elementy przykładowe z drugiej strony pogląd, iż istnieje minimalna, bezwzględnie konieczna do uregulowania materia w Regulaminie w zakresie minimalnego poziomu usług – której nieujęcie stanowi o nieprawidłowości Regulaminu, nie jest reprezentowany powszechnie – reprezentowany jest w doktrynie również pogląd jednoznacznie przeciwny. Wskazuje się choćby, ze zdaniem B. Rakoczego, obowiązek taki jest zbędny, gdyż minimalny poziom usług określa już sam ustawodawca. Wynika on z całokształtu regulacji zawartych w ustawie, a w szczególności z tych przepisów, które nakładają określone obowiązki na przedsiębiorstwo. Podobnie ocenia on obowiązek określenia w regulaminie szczegółowych warunków i trybu zawierania umów, a także sposobów rozliczeń na podstawie cen i stawek opłat ustalonych w taryfach. Kończy postulatem *de lege ferenda* uchylenia art. 19 ust. 2 pkt 1–3. (tak: J. Rotko [w:] P. Bojarski, W. Radecki, J. Rotko, *Ustawa o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Komentarz, Warszawa 2011, art. 19.*) Niezależnie więc od kwestii dotyczących już samej merytorycznej zasadności bądź niezasadności zarzutu, wskazać należy, że okoliczność, iż reprezentowany jest pogląd, iż materia już uregulowana w przepisach prawa nie może być traktowana jako minimalna, bezwzględnie konieczna do uregulowania w regulaminie materia, wskazuje, iż nieuregulowanie w regulaminie zagadnień uregulowanych już w przepisach prawa nie może być traktowana jako przesłanka nieważności uchwały.

Co więcej wskazuje się, że Rada może także podjąć inne unormowania, o ile nie będzie to naruszało obowiązujących przepisów. (J. Rotko [w:] P. Bojarski, W. Radecki, J. Rotko, *Ustawa o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Komentarz, Warszawa 2011, art. 19.*)

O wykroczeniu więc poza zakres delegacji można mówić w istocie wtedy wyłącznie, gdy obowiązki przewidziane regulaminem będą pozostawały w kolizji z prawami lub obowiązkami przewidzianymi już przepisami powszechnie obowiązującego prawa.

W niniejszym stanie faktycznym nie mamy do czynienia ani z regulaminem, którego treść jest niepełna – tj. któremu brak wymaganych elementów, jak również nie mamy do czynienia z regulaminem, który nakłada obowiązki, których nakładanie jest zabronione.

Przechodząc do odniesienia się do poszczególnych zarzutów skargi, w pierwszej kolejności odnieść należy się do zarzutu wykreowanego na gruncie §3 pkt. 1 Regulaminu.

§ 3. Pkt. 1 Regulaminu stanowi zaś, że: „*W zakresie dostarczania wody przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest zobowiązane: (...) 4)zapewnić dostarczenie odbiorcy usług wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi w ilości nie mniejszej niż 0,5 m(3) na dobę*”

W zarzutach skierowanych do tego postanowienia Regulaminu zarzucono zaniechanie określenia minimalnego poziomu usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w zakresie dostarczania wody, przez zaniechanie wskazania parametrów dostarczanej wody oraz parametrów odprowadzanych ścieków. Zarzut jest niezasadny, bowiem w Regulaminie określono tak ilość (0,5 m³ na dobę – vide §3 pkt 1 regulaminu), obowiązek ciągłości dostaw (vide §3 pkt 2 regulaminu) jak i wymagane ciśnienie wody (0,05 MPa – vide §3 pkt 3). Co więcej wskazano, iż woda ma się nadawać do spożycia, co stanowi o wskazaniu minimalnej jakości wody, co oznacza, że minimalne obowiązki w tym zakresie zostały dopełnione. Co więcej

nałożono na przedsiębiorstwo obowiązek regularnej wewnętrznej kontroli jakości wody (vide §3 pkt 4 Regulaminu).

Zauważyć należy, że przez wodę nadającą się do użycia rozumieć należy zgodnie z §3 ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA z dnia 7 grudnia 2017 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi taką wodę, która „*jest wolna od mikroorganizmów chorobotwórczych i pasożytów w liczbie stanowiącej potencjalne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, wszelkich substancji w stężeniach stanowiących potencjalne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego oraz nie wykazuje agresywnych właściwości korozyjnych i spełnia wymagania: 1) mikrobiologiczne określone w części A załącznika nr 1 do rozporządzenia; 2) chemiczne określone w części B załącznika nr 1 do rozporządzenia.*”

Załącznik Nr 1 do przedmiotowego rozporządzenia w części A określa parametry mikrobiologiczne wody, a w części B określa parametry chemiczne wody.

Bezcelowe jest powielanie w treści regulaminu treści tych załączników, tym bardziej, że jak się wskazuje w regulaminie nie powinno się powielać treści przepisów prawa, a powielenie przepisów prawa może być wręcz podstawą zarzutu, kierowanego do regulaminu. (J. Rotko [w:] P. Bojarski, W. Radecki, J. Rotko, *Ustawa o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Komentarz*, Warszawa 2011, art. 19.)

Na względzie mieć więc należy, że już ustawodawca określa minimalny poziom usług w zakresie jakości wody, ustanawia bowiem w tym zakresie szczegółowe normy. Powielanie w treści regulaminu brzmienia tych norm byłoby powielaniem brzmienia przepisów powszechnie obowiązującego prawa, co w kontekście przywołanych wyżej uwag doktryny wskazuje, iż uregulowanie o takim poziomie szczegółowości, jakiego wydaje się oczekiwać skarżący, nie jest uregulowaniem, którego wprowadzenie do regulaminu uznawać można za obowiązkowe, czy wręcz dopuszczalne.

W następnej kolejności odnieść należy się do zarzutu, wykreowane na tle § 17. Ust. 1 Regulaminu, który stanowi, że „Zapewnienie dostaw wody na cele przeciwpożarowe następuje na podstawie umowy/porozumienia zawartego/ej pomiędzy Gminą Jasionówka a przedsiębiorstwem” oraz §20 ust. 2 Regulaminu który stanowi, że „Rozliczenia za wodę pobraną na cele przeciwpożarowe dokonywane są w okresach miesięcznych na podstawie deklaracji Straży Pożarnej lub Gminy”

Art. 22. Ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i odprowadzaniu ścieków, na naruszenie którego przywołanymi wyżej postanowieniami regulaminu powołuje się skarżący, stanowi, że:

„Przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne obciąża gminę na podstawie cen i stawek opłat ustalonych w taryfie za:

- 1) wodę pobraną z publicznych studni i źródeł ulicznych;*
- 2) wodę użytą do zasilania publicznych fontann i na cele przeciwpożarowe;*
- 3) wodę użytą do zraszania publicznych ulic i publicznych terenów zielonych.”*

Treść normatywna przedmiotowego przepisu nie pozwala na uznanie, że zarzut stawiany Regulaminowi jest zasadny.

Co więcej w doktrynie reprezentowany jest pogląd przeciwny, do zaprezentowanego w skardze. Wskazuje się mianowicie, że: zauważyć należy, że użyte sformułowanie „*obciąża gminę*” nie jest całkiem jasne. Zdaje się

bowiem sugerować, że chodzi wyłącznie o jednostronny akt wystawienia faktury na podstawie ustawy, w oderwaniu od relacji umownych. **Wnioskowanie o szczególnym trybie bezumownym należy jednak odrzucić, gdyż narusza podstawową zasadę ustawy.** Inaczej sądzi H. Palarz, zdaniem, którego gmina może, ale nie musi mieć zawartej umowy z przedsiębiorstwem, ponieważ przepisy ustawy są wystarczającą podstawą do wystawienia faktury za wodę i ewentualnego sądowego dochodzenia należności z tego tytułu. (tak m.in.: J. Rotko [w:] P. Bojarski, W. Radecki, J. Rotko, *Ustawa o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Komentarz*, Warszawa 2011, art. 22.).

Powyższe oznacza, że za dopuszczalne można uznać tak przyjęcie, iż rozliczenia za zużycie wody na cele przeciwpożarowe mogą się odbywać tak z powołaniem wprost na ustawę, jak i że mogą się odbywać na podstawie umowy, ustanawiającej szczegółowe zasady w tym zakresie.

W sytuacji, gdy w doktrynie istnieją rozbieżności co do sposobu rozumienia przepisu – który co należy podkreślić jest bardzo ogólny – to ustanowienie w regulaminie regulacji opierającej się na jednym z poglądów na znaczenie przepisu, reprezentowanych w doktrynie – z pominięciem innego poglądu – nie może być uznane za naruszenie prawa, a tym bardziej za naruszenie o charakterze rażącym, mogącym stanowić o nieważności uchwały. Dla stwierdzenia nieważności niezbędne jest bowiem zaistnienie naruszenia, które jest niekwestionowalne.

Uwagi, uczynione powyżej wskazują, że skarga jest niezasadna i winna zostać oddalona w całości.

W załączeniu :

- 1) odpis niniejszej odpowiedzi na skargę**
- 2) akta sprawy - szt. 1.**